

Arrest

nr. 274 612 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Reden(en): Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 26.02.2022 een kopie van zijn bijlage 26quinquies voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheids-voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 26.02.2022 ook een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)"

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter; § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover hij beschikt.

De verzoekende partij voegde bij zijn aanvraag een kopie van zijn bijlage 26quinquies toe waaruit zijn identiteit blijkt (zie stuk 1 bij de aanvraag) en een kopie van zijn rijbewijs (zie stuk 2 bij de aanvraag).

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat: [...]

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

Artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de identiteit moet worden aangetoond door middel van een “bewijselement” (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende “bewijselement”, in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet in de omschrijving van het begrip “bewijselement”, waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt vervolgens aan de verwerende partij toe om te beoordelen of dit ingeroepen “bewijselement” voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis (sic), §2 Vreemdelingenwet).

Het komt dus toe aan de verwerende partij om een beoordeling te maken van het ingeroepen “bewijselement” door de verzoekende partij, zoals de bijlage 26quinquies, op basis van deze voorwaarden. In de bestreden beslissing wordt deze toetsing, op basis van de vier criteria in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, echter niet uitgevoerd.

Het voorgebrachte bewijselement door de verzoekende partij worden(sic) immers direct uitgesloten, zonder toetsing aan deze criteria.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet echter niet in de omschrijving van het begrip “bewijselement”, waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die zij verkiest, zo ook een bijlage 26quinuies.

Het komt vervolgens aan de verwerende partij toe om te beoordelen of dit ingeroepen “bewijselement” voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Dit is echter niet gebeurd in de bestreden beslissing. Derhalve kan de gemachtigde niet wettelijk besluiten dat “Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit”, zonder een concrete (en dus individuele) toetsing uit te voeren van de wettelijke criteria vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij maakte naast zijn bijlage 26quinquies, tevens een kopie over van zijn rijbewijs (gevoegd onder stuk 2 bij de aanvraag).

Op basis van het rijbewijs – een document uitgereikt door een daartoe bevoegde overheid- kan worden opgemaakt wat de naam, voornaam, geboortedatum en geboorteplaats van de verzoekende partij uitmaakt. Op het rijbewijs is bovendien een foto aangebracht, waaruit een fysieke band blijkt tussen de titularis en de verzoekende partij. Het rijbewijs is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Het neergelegde rijbewijs voldoet aan alle opgesomde voorwaarden in artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet. Enkel de nationaliteit van verzoeker (Egypte) wordt niet expliciet vermeld op het rijbewijs, al kan dit wel worden afgeleid uit de overige vermeldingen op het rijbewijs (de geboorteplaats) en de bijgevoegde bijlage 26quinquies waarbij de nationaliteit van verzoeker (“nationaliteit: Egypte”) expliciet werd vermeld. De vermelde gegevens stemmen bovendien overeen met de vermeldingen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat (er kan onder meer worden verwezen naar de genomen beslissingen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Verzoeker toont dan ook zijn identiteit aan, waarbij – onder meer op basis van de overige overgemaakte gegevens (de bijlage 26quinquies) en hetgeen blijkt uit het administratief dossier – voldoende blijkt over welke nationaliteit hij beschikt.

De nationaliteit van verzoeker is voldoende bewezen.

Het is daarom onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, dat de gemachtigde oordeelt dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.”

Na een theoretische toelichting aangaande de relevante wetsbepaling, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing enkel steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij voegde bij zijn aanvraag een bijlage 26quinquies en een kopie van zijn rijbewijs. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling die de gemachtigde van die stukken heeft gemaakt. Hij wijst op het bepaalde in artikel 9ter, § 2 waarin staat dat de identiteit moet aangetoond worden met een “bewijselement” dat voldoet aan vier voorwaarden. Het begrip “bewijselement” zelf wordt niet omschreven aldus verzoeker, waardoor hij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt de gemachtigde bijgevolg toe om te beoordelen of het bewijselement voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden. Verzoeker stipt aan dat wat betreft de bijlage 26quinquies het onderzoek op basis van de voorwaarden bepaald in artikel 9ter, § 2 niet werd uitgevoerd. Het stuk werd direct uitgesloten, zonder toetsing aan de wettelijke criteria. Bijgevolg is de beslissing strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft het rijbewijs stelt verzoeker dat het voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet maar hij erkent wel dat de nationaliteit niet expliciet wordt vermeld op het rijbewijs. Hij meent dat de nationaliteit wel kan afgeleid worden uit de geboorteplaats op het rijbewijs en uit de bijlage 26quinquies waarop de nationaliteit staat vermeld. Dit stemt bovendien overeen met gegevens uit het administratief dossier waaruit blijkt dat zijn nationaliteit niet ter discussie stond. Daarom acht verzoeker het onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk dat de gemachtigde meent dat niet voldaan is aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

De Raad benadrukt vooreerst dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Deze voorwaarden betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aan de “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705).

Verder blijkt uit artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de identiteit moet worden aangetoond aan de hand van:

- een identiteitsdocument; of

- een bewijselement dat voldoet aan de vier voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene; of

- verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in 2° en 4° en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in 3°.

Er is een vrijstelling voor de verzoeker van internationale bescherming wiens internationaal beschermingsverzoek niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

Verzoeker kan in zijn betoog aangaande de bijlage 26quinquies niet worden bijgetreden. Er moet immers sprake zijn van een “bewijselement”. Op de bijlage 26quinquies wordt duidelijk vermeld “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*”, zoals de gemachtigde terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit document werd afgeleverd aan verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming en dit op basis van zijn eigen verklaringen, want er staat uitdrukkelijk vermeld: “*heeft de heer, die verklaart te heten: naam: [...] voornaam: [...] geboortedatum [...] geboorteplaats: Menia nationaliteit: Egypte, zonder enig identiteitsdocument binnengekomen in het Rijk op ...*”

Aangezien uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit document geen bewijswaarde heeft voor wat betreft de verklaarde nationaliteit en identiteit van verzoeker, kon de gemachtigde terecht volstaan met de vaststelling dat “*dit document niet aanvaard [kan] worden als een bewijs van zijn identiteit*”. De gemachtigde was er dus niet toe gehouden om deze bijlage 26quinquies verder in concreto te toetsen aan de vier wettelijke criteria in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf erkent dat op het Belgisch rijbewijs, waarvan hij een kopie heeft voorgelegd, de nationaliteit niet staat vermeld, doch louter de volledige naam, geboortedatum en geboorteplaats, zoals vereist door artikel 9ter, § 2 eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de nationaliteit vervolgens impliciet zou moeten worden afgeleid uit de geboorteplaats op het rijbewijs en de nationaliteit zoals vermeld op de bijlage 26quinquies. Ook al moet blijkens artikel 9ter, § 2, tweede lid aangenomen worden dat verschillende bewijselementen samen genomen ook de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, kunnen bevatten, dan nog geldt de voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van artikel 9ter, § 2. Uit 4° blijkt dat het stuk niet mag opgesteld zijn op basis van loutere verklaringen van de betrokkene, terwijl zoals supra uiteengezet uitdrukkelijk op de bijlage 26quinquies staat dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd en dat de opgesomde gegevens (naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit) voortvloeien uit wat verzoeker verklaarde. Bijgevolg voldoet ook de combinatie van de voorgelegde stukken niet aan de wettelijke voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en kon de gemachtigde

bijgevolg op redelijke en zorgvuldige wijze vaststellen dat op grond van artikel 9ter, § 3 -2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk is.

Het feit dat mogelijk de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nationaliteit van verzoeker niet heeft betwist, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is immers eigen aan een procedure om internationale bescherming dat men niet verplicht is om met stukken zijn identiteit aan te tonen (artikel 48/6, § 1, 3° lid van de Vreemdelingenwet), anders dan in de huidige procedure met uitzondering van degenen die onder de vrijstelling van artikel 9ter, § 2, derde lid vallen, quod non in casu.

Een schending van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES